हिरव्यापानावर पडले चांदणं
हिरवाई ल्याली रुपेरी वसनं
नवी पालवी नवीन सजनं
नवलाईतील नवथर हिंदोळणं
ओला गारवा उत्सुक जीवन
पानापानातून आले ओसंडून
शब्दावाचून नादावाचून
एक अनोखे चाले नर्तन
पाहणारे पाहती जाणणारे जाणती
असे विलक्षण प्रकाश गाणं।

वि. प्र. तिळवणे

रुपेरी पंख तिचे
झगमगणारा विजेचे ।
आणि उडणे तिचे
जणू पुंज प्रकाशाचे ॥ १ ॥
निद्रा जाग सीमेवर
स्थळ निळा भेटण्याचे ।
तिच्या सवेत शिकणा येत
उंच उंच उडायचे ॥ २ ॥
निळा भेटता हरखून जाते
ओझे वय प्रतिष्ठेचे ।
अलगद बाल्य जागे होते
देहात जणू ते कालचे ॥ ३ ॥
खेळ खेळता वेगवेगळे
उधाण येते आनंदाचे ।
हसण्यात अन आरोळ्यात
मंत्र उमरती जगण्याचे ॥ ४ ॥

जुलै ९९

बि. प्र. निकोणे

पान हलते फुल डोलते
माझ्या कानात हळूच सांगते
नुसत्या जगण्यातच
खरी मजा असते ॥

वारा हलतो धूळ उडवितो
गिरकी घेत अलगद म्हणतो
माझ्या अस्तित्वाची मी
मुळी चिंता न वाहतो ॥

ढग जमतो पुन्हा विरतो
खेळत रेंगाशी मला म्हणतो
मी न जन्मतो वा मरतो
मी तर असतो ही नसतो ॥

पाणी वाहते उसळी मारते
भोवरे फिरवत बुडबुड्यात म्हणते
मी तर वाहते केवळ वाहते
म्हणूनच जीवन जाणते ॥

22/1/2000

[signature]

एक गोळी सुटते
एक जीवन संपते
एक विश्व हरवते
कोरल्यावशी मेंदू पेशीतून
लुकलुकणाऱ्या आठवणी
साकळून जातात, अणात
एक बालपण विरते
एक प्रेम उजाड होते
एक वात्सल्य करपते
शब्द भावनांनी भरकलेली
अन्याय प्रतिकार न करणारी
आपण स्मुगारतात, उगात

(ब

सूर्याचे लावण्य.
पर्जन्याचे तारुण्य.
पाहून रोजचेच
अंध झाले मन.
रोजच उठत होतो.
ठरलेला दिनक्रम.
कधी मरून गेलो होतो
याचे नव्हते स्मरण.

भिजलेले पान भिजलेली फांदी .
भिजलेल्या फांदीवर
भिजलेला पक्षी .
भिजलेली माती गवताची पाती
गवताच्या पातीवर
पाण्याचीच नक्षी . ॥
पाण्याचे ओहळ वाहती खळखळ
वाहणाऱ्या जळी खेळे
एक पोर अवखळ .

विक्रांत निकोणे

28 March Saturday

एकांत / एकटेपण

किती जवळ असतो आपण
तरीही किती दूर असतो
एकमेकांपासून.
गळ्यात गळे घालून
एकत्र खाऊन पिऊन
खोल खोल आत
असते धुंदार एकटेपण.
कुठलेही नाते
अथवा सहानुभूतीच्या हात
नाही भेदू शकत
हे किती धनदार एकटेपण
संभोग, संयोग असतो
आपल्यातच आपण
जणू दोन वेगळ्या आकाशात
असतो वेगळेपणात.

29 Sunday

फे./मार्च-2003

जीवन मोठा शिक्षक आहे
घटनांनी प्रसंगानी शिकवत असतो
सुखांनी दुःखांनी शिकवत असतो
सुखाली बक्षिस खोटी असतात
दुःखाला छड्याही खोट्या असतात
शिक्षणात महत्वाचं व खरं असत
छड्या आठवत बसतात
वा बक्षिस कवटाळत राहतात
ते कधीच वरच्या वर्गात जात नसतात

असं जीवन पाण्यातून
येत आहे ओघळून
पुन्हा तरीही नावीन्यातून
प्राण येत आहेत फुलून ।
पुन्हा पर्जन्य स्पर्शानं
माती गेलीय मोहरून
नवतीला नूर अजून
धुंद गहीरा चिरतरुण ।
माझा उर आनंदानं
पुन्हा गेलाय भरून
माझ्यातील मातीसवे मी
भिजून चिंब उमलून ।

वि. प्र. तिकोणे १२.

मी नेहमीच पाहीली
स्वप्न आकाशाला भिडलेली
आणि आनंदाने साहीली
जाग समोर आलेली.।
ध्यास दिव्य रम्य माझा
कधी क्वचित कुणा लागला
पाय मातीवरी माझे
विसर नाहीच कधी पडला।
प्राप्त होईल ते न होईल
स्वप्नासवे मी ही लयास जाईल
जाणून शक्यता ही तरीही
मी चालत राहील।

वि.प्र. तिक

जन्म अन मरणामधला.
खेळ असे हा विलक्षण.
इथे जन्म पावरुन
धाव धावणे क्षणा क्षणातून
खेळ चाले हा नियमावाचून
कुणा सुटका ना या खेळातून.
जरी खेळणे जीव तोडून.
परी राहणे सोंगटी होवून.
'जितं मया' कधी म्हणून
विजयाने जाणे फुलून
वा कधी हारुन उद्वेगाने
सारेच देणे भिरकावून.
संपताच खेळ अन
जाणे सारे इथेच टाकून
मिळवले जय विजय जे
जाती सारे इथेच संपून.

डॉ. [illegible]

प्रत्येक झाडाची एक उंची असते
त्यानंतर ते कधीच वाढत नसते
ते वाढावे अशी
कुणाची अपेक्षाही नसते.
जर कुणाची असेल
तर ती फोल ठरते.
खुद्द त्या झाडाचीही.
म्हणून प्रत्येक झाडान
आपली उंची जाणून
वाऱ्यावर हिंदोळावे आनंदान
आपल्या उंचीवर
मोहरावे, जावे फुलून.

Aug 03

ये पावसा अंधासकाळात
नडाडून धडाडून झझावत
पत्रे उडवत रस्ते खणात
डोंगर पाडून वृक्ष उन्मळत ।
ये दाही दिशातून भरभरुन
काळाकुट्टर असा दाटून
अन पड असा कोसळून ।
कण नि कण ठ थका
जावा निंब लिंब भिजून ।
तुझ्याशिवाय जगण्यापेक्षा
तुझ्या मध्ये मरण
निश्चित सुंदर आहे म्हणून ।
तुलात विनवितो ये अन
टाक मला आपले करुन ।

आता आताशा कविता
येत आहेत स्वतः
न मागता न बोलवता
पेन कागद येता हाता
काही निवांत क्षण मिळता
शब्द मित्र झाले आहेत
विचार चरकन सुचत आहेत
कर्म कठोर माझे मन
हळू हळू विरघळत आहे.
जीवनाची कृपा ही
माझ्यातून आहे अविरत
त्या शब्दांसवे वाहत
त्या शब्दांमध्ये नाहत
मी जीवनाला आहे भेटत.

बॉम्बस्फोट ②

नाही शत्रु तरीही
वार होतो कुणावर
क्षणात कोलमडून पडते
हसते खेळते एक घर.
का मरतो कळत नाही
कोण मारतो कळत नाही
कुणा एकाच्या वेड्यापारात
निरपराध बळी जातो.

मरणारा जातो मरुन.
मरणाऱ्याच्या आठवणीत
जगणारा मात्र
उगाच जातो झुरुन
दोन दिवस उदास होऊन
अन मग
मरण विसरुन
* मरणारा*विसरुन (माणूस)
जीवनाला बसतो
अधिक घट्ट बिलगून.

सप्टेंबर

एका संध्याकाळी
सुर्य मावळता मावळता
मला म्हणाला,
"उद्या भेटू या पुन्हा!"
तेव्हा पासून मी
रोज संध्याकाळी
सुर्याला भेटायला जाऊ लागलो.
अन वाट पाहू लागलो
तो 'उद्या भेटू या'
असं म्हणायची.
पण तेव्हा पासून सुर्य
रोज फक्त
हातच हलवून जाऊ लागला.

वि. त्रै. शिरोळे

July Thursday

भरकटली मनाची
खोड ही जन्माची
नाहिच आयती ।
सहजासहजी ॥
नामाच्या दोरीतून
ध्यानाच्या पाहाऱ्यातून
कर्माच्या जाळ्यातून
जातेच निसटून ॥
काहीही करून
कसेही करून
फक्त उडारणे ।
हेच त्याचे व्रत ॥
अशा या मनाला
यत्न बंध करायला
होतो पळायला ।
नवा रस्ता ॥

[illegible]

30 July Thursday

रस रूप गंधाच्या महासागरात
प्रत्येक ओंजळ आहे तहान वादळत
तहान वादळण्याशिवाय अन्य पर्याय
कधी उपलब्ध नसतोच इथं
म्हणून कदाचित ... !
किंवा तहान मिटते हे माहीत नसावे
म्हणूनही कदाचित !
ओंजळी मागून ओंजळी
आहेत रित्या होत.
तरीही पाणी संपत नाही
तरीही तहान मिटत नाही.

ॐ

काळ्या मिट्ट गावामधून
झगमगत्या शहरात येऊन
स्थिरावलो पाहता पाहता ।
सारे काही मिळाले.
या शहराने सारे दिले.
पत, पत्नी नोकरी मुले
एक सुखी समृद्ध जीवन.
तरीही त्या काळ्याभोर गावाची
ओढ मनातली नाही मिटली. ।
ती माती ते बोडखे डोंगर
ते अर्धे मातीच घर
ते शेतकरी ती गुरं
त्यांची उघडी नागडी पोरं
लिंबाची झाड एकच एक डांबरी रोड
पत्र्याची शाळा भलमोठं क्रीडांगण.
आठवड्याचा बाजार
तो गोंगाट तो वास
ती हौसाहौस
ते मंदिर ते भजन
ते उत्सव ते सण
ते मोकळेपण
उदार दिलदार वागणं
ते मित्र, मुकपणे उधळणारे बाळपण
यात भरून राहीलं.

ते अस्सल जगणं.
कदाचित ते अस्सल जगणंच
खेचत मनाला.
ते अगदी घेर घेर जगणं
त्याची ऊणीव आजही जाणवते.
अन मन ओढावते.
ती ओढ गावाची
म्हणजे मातीत मला.
शहरात हरवलेला मी तेथे
पुन्हा सापडतो मला.

अन मग ~~पुन्हा~~ म्हणून
~~पुन्हा~~ शहरात येवून
पुन्हा जगू शकतो मी!

[illegible]

2 Sunday